πλήρωση των οποίων η εξεταστική επιτροπή δεν μπορεί να ελέγξει παρά μόνο προβαίνοντας σε υποκειμενική εν μέρει εκτίμηση. Σε τέτοια περίπτωση, η εξεταστική επιτροπή είναι ελεύθερη να αποκλίνει από την εκτίμηση προηγούμενων εξεταστικών επιτροπών, αλλά, τότε, έχει την υποχρέωση να αιτιολογήσει ειδικά την απόφασή της.

ΠΡΟΤΆΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΕΙΣΑΓΓΕΛΈΑ SIR GORDON SLYNN

της 31ης Ιανουαρίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Με προσφυγή που ασκήθηκε στις 19 Απριλίου 1984, ο De Santis, μόνιμος υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ζήτησε από το Δικαστήριο να ακυρώσει:

α) την απόφαση με την οποία μια εξεταστική επιτροπή αρνήθηκε να του επιτρέψει τη συμμετοχή στις γραπτές και προφορικές εξετάσεις του διυπηρεσιακού διαγωνισμού CC/A/5/83 για την πρόσληψη κύριων υπαλλήλων διοικήσεως από το Ελεγκτικό Συνέδριο στους βαθμούς 5 και 4 της κατηγορίας Α·

β) την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής της 23ης Ιανουαρίου 1984 με την οποία απέρριψε την ένστασή του κατά της αρνήσεως της εξεταστικής επιτροπής να του επιτρέψει την συμμετοχή στις εξετάσεις·

γ) τους διορισμούς που έγιναν βάσει του εν λόγω διαγωνισμού.

Ο προσφεύγων διορίσθηκε τρεις φορές διαδοχικά ως έκτακτος υπάλληλος στο Ελεγκτικό Συνέδριο — την πρώτη φορά τον Ιούνιο 1978 στο βαθμό Α4, κλιμάκιο 2, τη δεύτερη φορά τον Ιούνιο 1980 στο βαθμό Α4, κλιμάκιο 3, και την τρίτη φορά τον Ιανουάριο 1981 στο βαθμό Α6, κλιμάκιο 3. Στις 8 Φεβρουαρίου 1982, ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου του ανακοίνωσε ότι η σύμβασή του ως έκτακτου υπαλλήλου δεν θα ανανεωνόταν. Κατά την εν λόγω περίοδο, ο προσφεύγων προσπάθησε επανειλημμένα να διορισθεί μόνιμος υπάλληλος. Μεταξύ των ετών 1979 και 1983 υπέβαλε αίτηση συμμετοχής σε δύο διαγωνισμούς για θέση Α3, επτά διαγωνισμούς για θέση Α5/Α4 και πέντε διαγωνισμούς για θέσεις βαθμών Α7/Α6. Ο ένας από τους παραπάνω διαγωνισμούς ήταν γενικός ενώ οι άλλοι ήταν εσωτερικοί ή διυπηρεσιακοί. Έγινε δεκτός σε όλους τους παραπάνω διαγωνισμούς και δεν αμφισβητήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η καταλληλότητα για να λάβει μέρος στις εξετάσεις.

Εντούτοις, δεν πέτυχε παρά μία μόνο φορά (διαγωνισμός CC/A/4/83 για θέσεις βαθμών Α7/Α6) κατά τον οποίο κατετάγη τρίτος στον πίνακα επιτυχόντων χωρίς τελικά να διορισθεί. Η εξεταστική επιτροπή δεν τον έκανε δεκτό στις εξετάσεις ενός άλλου εσωτερικού διαγωνισμού (CC/A/17/82 για θέσεις βαθμών Α5/Α4). Τελικά πέτυχε στον εσωτερικό διαγω-

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

νισμό CC/B/6/82 και διορίσθηκε ως δόκιμος υπάλληλος την 1η Ιανουαρίου 1983 στο βαθμό Β3, κλιμάκιο 3, και στη συνέχεια μονιμοποιήθηκε την 1η Οκτωβρίου 1983.

Με προκήρυξη της 6ης Μαΐου 1983, το Ελεγκτικό Συνέδριο ανακοίνωσε το διυπηρεσιακό διαγωνισμό CC/A/5/83 ο οποίος αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση διαφοράς. Καταρχάς, η εξεταστική επιτροπή έπρεπε να αποφασίσει σχετικά με την καταλληλότητα των υποψηφίων να γίνουν δεκτοί στο διαγωνισμό. Η καταλληλότητα εξηρτάτο από τρεις παράγοντες. Πρώτον, οι υποψήφιοι έπρεπε να έχουν αναγνωρισμένο δίπλωμα πανεπιστημιακού επιπέδου σ' έναν από τους οριζόμενους στην προκήρυξη του διαγωνισμού τομείς ή ισοδύναμη επαγγελματική πείρα που να έχει αποκτηθεί με εργασία πλήρους ωραρίου σε αντίστοιχο τομέα και να έχει διαρκέσει τουλάχιστον ίσο διάστημα με αυτό που είναι αναγκαίο για την ολοκλήρωση των σπουδών που οδηγούν στην απόκτηση του σχετικού διπλώματος· δεύτερον, ο υποψήφιος έπρεπε να έχει επιπλέον επαγγελματική πείρα έξι τουλάχιστον ετών σε επίπεδο υπευθύνου σε εργασία που να έχει σχέση με τα καθήκοντα της θέσης· τρίτον, έπρεπε να αποδείξει ότι κατείχε γνώσεις ορισμένου επιπέδου σε δύο κοινοτικές γλώσσες.

Οι υποψήφιοι που έγιναν δεκτοί επρόκειτο να διαγωνισθούν βάσει τόσο τίτλων όσο και εξετάσεων. Η εξεταστική επιτροπή, σε δεύτερο στάδιο, έπρεπε να ορίσει τα κριτήρια βάσει των οποίων θα γινόταν εκτίμηση των τίτλων. Κατόπιν, έπρεπε να βαθμολογήσει, με άριστα το 45, πρώτον το δίπλωμα ή την ισοδύναμη επαγγελματική πείρα, και, δεύτερον, τη μεταγενέστερη επαγγελματική πείρα η οποία έπρεπε να είναι τέτοιας φύσεως ώστε να αποδεικνύει την ικανότητα του υποψηφίου στο να διευθύνει, να καθοδηγεί και να συντονίζει τις εργασίες της ομάδας λογιστικού ελέγχου καθώς και την άριστη του γνώση των αρχών, των λεπτομερών κανόνων και των τεχνικών του λογιστικού ελέγχου.

Η συμμετοχή στις γραπτές και προφορικές εξετάσεις θα επιτρεπόταν μόνο στους υποψηφίους που θα συγκέντρωναν 45 τουλάχιστον βαθμούς με άριστα το 90.

Με έγγραφο της 19ης Αυγούστου 1983, ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής πληροφόρησε τον De Santis ότι « βαθμολογία που είχε παραδώσει η εξεταστική επιτροπή σύμφωνα με το τμήμα IV Α 2 της προκήρυξης του διαγωνισμού δεν ήταν επαρκής ώστε να του επιτραπεί να προχωρήσει στις εξετάσεις ». Η επιστολή δεν περιείχε άλλες λεπτομέρειες, μολονότι υπονοούσε με σαφή τρόπο ότι ο De Santis είχε περάσει επιτυχώς το πρώτο στάδιο και η συμμετοχή του στο διαγωνισμό είχε γίνει δεκτή.

Με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1983, ο De Santis υπέβαλε ένσταση ενώπιον του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων κατά της αρνήσεως να του επιτραπεί να συμμετάσχει στις εξετάσεις. Ισχυρίσθηκε ότι η εικοσαετής του πείρα ως ελεγκτού (« comme contrôleur ») ήταν αναμφισβήτητη και ότι ήταν αδύνατο να μην μπορέσει να συγκεντρώσει 45 μονάδες. Ζήτησε να πληροφορηθεί σχετικά με τα κριτήρια βάσει των οποίων είχαν κριθεί οι τίτλοι του και ζήτησε περαιτέρω από τον πρόεδρο να διαβιβάσει (« saisir ») στην εξεταστική επιτροπή την ένστασή του και να ακυρώσει την απόρριψη. Στις 23 Ιανουαρίου 1984, ο πρόεδρος απέρριψε την παραπάνω ένσταση, τονίζοντας ότι η εξεταστική επιτροπή είναι ένα ανεξάρτητο αμερόληπτο σώμα και ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν μπορούσε να επέμβει. Άλλωστε, οι εργασίες της εξεταστικής επιτροπής ήταν μυστικές. Δικαίωμα του προσφεύγοντος ήταν να προσφύγει στην εξεταστική επιτροπή και στο Δικαστήριο σύμφωνα με τα ένδικα μέσα που έχει στη διάθεσή του βάσει του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων.

Ο προσφεύγων στηρίζει τα αιτήματά του σε πέντε λόγους. Πρώτον ισχυρίζεται ότι η εξεταστική επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απορριπτική της απόφαση και επικαλείται σχετικά το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρε-

σιακής κατάστασης και την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουνίου 1983 στην υπόθεση 225/82, *Verzyck* κατά *Επιτροπής* (Συλλογή 1983, σ. 1991, ιδίως τις σελίδες 2004 και 2005). Δεύτερον, ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι το εν λόγω όργανο του επέτρεψε να συμμετάσχει σε 14 άλλους διαγωνισμούς για θέση κατηγορίας Α, δεν μπορεί τώρα να αλλάξει γνώμη, εκτός αν αναφέρει λόγους που να δικαιολογούν αυτή τη διαφορετική εκτίμηση· και σχετικά με το ζήτημα αυτό βασίζεται στην απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Απριλίου 1979 στην υπόθεση 112/78, *Kobor* κατά *Επιτροπής* (ECR 1979, σ. 1573, ιδίως στη σελίδα 1579). Τρίτον, προβάλλει κατάχρηση εξουσίας ως προς τον τρόπο με τον οποίο η εξεταστική επιτροπή διεξήγαγε τις εργασίες της. Τέταρτον, ισχυρίζεται ότι η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής προσβάλλει τη δικαιολογημένη του εμπιστοσύνη για αμερόληπτη μεταχείριση ως υποψήφιου ενός διαγωνισμού. Τέλος, προβάλλει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης όλων των υποψηφίων για το λόγο ότι οι τίτλοι και η πείρα αρκετών από τους υποψήφιους που ανεγράφησαν στον πίνακα επιτυχόντων ήταν κατώτεροι των δικών του.

Μολονότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ισχυρίστηκε αρχικά ότι η προσφυγή ασκήθηκε εκπροθέσμως, ούτε αμφισβητεί ούτε μπορεί να αμφισβητήσει το παραδεκτό της. Ζητεί από το Δικαστήριο να επικυρώσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής, την εκ μέρους της απόρριψη της ενστάσεως του προσφεύγοντος και τους διορισμούς που έγιναν μετά τον επίμαχο διαγωνισμό. Τέλος, ζητά να καταδικασθεί ο προσφεύγων στα δικαστικά έξοδα. Πρώτον, υποστηρίζει ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είχε εξουσία να κρίνει αν η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μην επιτραπεί στον προσφεύγοντα να συμμετάσχει στις εξετάσεις ήταν ορθή ή όχι. Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνει την ανεπάρκεια των τίλων του De Santis. Υποστηρίζει ότι το δίπλωμα του λογιστικής «Ragioniere» *δεν είναι πανεπιστημιακού επιπέδου και ότι μολονότι φοίτησε επί δύο* χρόνια στο πανεπιστήμιο της Ρώμης δεν απέκτησε πανεπιστημιακό δίπλωμα· είναι αμφίβολο αν η εργασία του στον ιδιωτικό τομέα ήταν ισοδύναμη προς τα καθήκοντα υπαλλήλου κατηγορίας Α στο πλαίσιο της Κοινότητας· η σταθερή του πτώση στην κλίμακα της ιεραρχίας και ο χαρακτηρισμός της εργασίας του στο βαθμό Β3 ως απλώς «ικανοποιητικής» δείχνει ότι η εργασία του δεν ήταν ανάλογου επιπέδου με αυτό που αντιστοιχεί σε υπάλληλο της κατηγορίας Α. Το καθού καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δικαιολογημένα η εξεταστική επιτροπή αμφέβαλε για την καταλληλότητα του προσφεύγοντος να συμμετάσχει στις εξετάσεις και ότι, επομένως, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είχε κανένα λόγο να αμφισβητήσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μη γίνει δεκτός στις εξετάσεις ο προσφεύγων.

Στις πέντε αιτιάσεις του προσφεύγοντος, το καθού απαντά, κατά τρόπο συγκεκριμένο, ως εξής. Πρώτον, οι λόγοι που ανέφερε η εξεταστική επιτροπή ήταν επαρκείς. Εν πάση περιπτώσει ο δικαστικός έλεγχος δεν παρεμποδίζεται εφόσον ο φάκελος της εξεταστικής επιτροπής έχει τεθεί πλήρως στη διάθεση του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι κατατέθηκε ως παράρτημα στην ανταπάντηση. Άλλωστε ο προσφεύγων απέφυγε να ζητήσει από την εξεταστική επιτροπή ιδιαίτερες εξηγήσεις όπως είχε δικαίωμα σύμφωνα με την 16η σκέψη της απόφασης *Verzyck*. Δεύτερον η αρχή, που αναγνωρίστηκε με την απόφαση *Kobor*, ισχύει μόνον όταν ο υποψήφιος διαθέτει αντικειμενικά προσόντα τα οποία του επιτρέπουν να γίνει δεκτός στις εξετάσεις και δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να αμφισβητηθούν. Στην προκειμένη όμως περίπτωση δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο δεδομένου ότι ο υποψήφιος δεν διαθέτει το απαιτούμενο πανεπιστημιακό δίπλωμα και η εξεταστική επιτροπή έχει τη διακριτική εξουσία να εκτιμήσει αν η πείρα του μπορεί να αντισταθμίσει την έλλειψη διπλώματος. Στην περίπτωση αυτή πρόκειται για απόφαση με υποκειμενικό χαρακτήρα η οποία διαφέρει από διαγωνισμό σε διαγωνισμό, και, επομένως, μια εξεταστική επιτροπή μπορεί κάλλιστα να μη δεσμεύεται από εκτιμήσεις παλαιότερων εξεταστικών επιτροπών άλλων διαγωνισμών οι οποίοι επιδίωκαν διαφορετι-

κούς σκοπούς. Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει ότι ο τρίτος, τέταρτος και πέμπτος λόγος είναι αβάσιμοι και δεν χρειάζονται καμιά ουσιαστική απάντηση.

Ο De Santis ισχυρίστηκε ή υπαινίχθηκε ότι πίσω από τα γεγονότα που συνέβησαν υπεκρύπτετο πρόθεση, αν όχι πλήρους εκδίωξής του, αποκλεισμού του από θέση της κατηγορίας Α, και ότι το αποτέλεσμα του διαγωνισμού ήταν προκατασκευασμένο. Κατά τη γνώμη μου, τίποτε απ' όλα αυτά δεν αποδείχτηκε. Προτείνω να απορριφθεί κάθε υπαινιγμός περί ανάρμοστης συμπεριφοράς εκ μέρους των αρμοδίων.

Ούτε αποδείχθηκε επίσης ότι η εξεταστική επιτροπή δεν μπορούσε νόμιμα να απορρίψει τους τίτλους του ως μη ισοδύναμους προς το απαιτούμενο πανεπιστημιακό δίπλωμα. Δεν αποδείχθηκε ότι το δίπλωμά του « Ragioniere e perito commerciale » του Δημόσιου Τεχνικού Ινστιτούτου της Lucera μπορούσε να θεωρηθεί ως ισότιμο προς πανεπιστημιακό πτυχίο. Τέλος, ούτε αποπεράτωσε τις σπουδές του ούτε απέκτησε δίπλωμα από το πανεπιστήμιο της Ρώμης όπου φοίτησε στη συνέχεια.

Τα πρακτικά των εργασιών της εξεταστικής επιτροπής της 17ης Αυγούστου 1983 δείχνουν ότι ο De Santis ήταν ένας από τους 23 υποψήφιους που επελέγησαν μεταξύ 57 για να συμμετάσχουν στο διαγωνισμό, μολονότι επελέγη με πλειοψηφία. Τα πρακτικά αναφέρουν επίσης ότι δεν συγκέντρωσε την απαιτούμενη ελάχιστη βαθμολογία. Ο πίνακας βαθμολογίας που κατατέθηκε δείχνει ότι συγκέντρωσε 25 βαθμούς για τα « πτυχία » του (πράγμα το οποίο στην προκείμενη περίπτωση πρέπει να σημαίνει ισότιμη επαγγελματική πείρα) και 19 βαθμούς για μεταγενέστερη πείρα, δηλαδή συνολικά 44 βαθμούς. Ήταν ο μόνος υποψήφιος ο οποίος έγινε δεκτός στο διαγωνισμό χωρίς να του επιτραπεί να λάβει μέρος στις εξετάσεις.

Ουσιαστικά ο De Santis υποστηρίζει ότι καμιά λογική εξεταστική επιτροπή, εκτιμώντας ορθά την πείρα του, δεν θα μπορούσε τελικά να βρει ότι δεν είχε σχετικά πείρα 6 ετών πέρα από αυτή που ήταν αναγκαία για να αναγνωρισθεί ως ισότιμη με πανεπιστημιακό πτυχίο, αφού προφανώς η ίδια περίοδος πείρας δεν είναι δυνατό να ληφθεί υπόψη και για τις δύο περιπτώσεις. Εργάσθηκε για τέσσερα χρόνια ως οικονομικός αναλυτής σε μια εταιρία στην Αυστραλία, για ένα μικρό διάστημα σε μια αμερικανική εταιρία στην Ιταλία, όπου ανάμεσα στα καθήκοντά του συμπεριλαμβανόταν γενική λογιστική, και τέλος 14 χρόνια, από το 1964 έως το 1978, στην εταιρία *Avis*, πρώτα στην Ιταλία, ύστερα στην Αγγλία, όπου από τη θέση του διευθυντού λογιστικής στην Ιταλία προβιβάστηκε στη θέση του αναπληρωτή αντιπροέδρου και αναπληρωτή ελεγκτή διευθύνσεως, υπεύθυνου πρώτα επί της λογιστικής στο Ηνωμένο Βασίλειο, Ιρλανδία και Σκανδιναβία και κατόπιν για τις λογιστικές διαδικασίες στην Ευρώπη, Αφρική και Μέση Ανατολή μέχρι την αποχώρησή του, το 1978. Επί 4 χρόνια κατείχε θέσεις της κατηγορίας Α στο Ελεγκτικό Συνέδριο.

Μολονότι υπάρχουν σημαντικές περίοδοι πείρας που αποκτήθηκε σε υπεύθυνες προφανώς θέσεις, τελικά ανήκει στην αρμοδιότητα της εξεταστικής επιτροπής να εκτιμήσει κατά πόσον οι παραπάνω περίοδοι περιλαμβάνουν 6 χρόνια σχετικής πείρας πέρα από αυτά τα οποία απαιτούνται για να αναγνωρισθεί η ισοτιμία με το απαιτούμενο πτυχίο. Κάτι τέτοιο συνεπάγεται ότι τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής προβαίνουν σε εκτίμηση των γεγονότων με επίγνωση όλων των σχετικών στοιχείων και δεν αρκεί να περιορίζονται στην απλή μέτρηση των χρόνων επαγγελματικής δραστηριότητας. Οφείλουν, προκειμένου να σχηματίσουν γνώμη και να κρίνουν, να εξετάσουν αν η εμπειρία αποδεικνύει και ικανότητα για διεύθυνση, καθοδήγηση και συντονισμό των εργασιών μιας ομάδας ελέγχου καθώς και την απαιτούμενη γνώση των ειδικών αρχών και τεχνικών της λογιστικής. Νομίζω ότι ο De Santis δεν τεκμηρίωσε το γεγονός ότι η εξετα-

στική επιτροπή δεν μπορούσε νόμιμα να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο προσφεύγων δεν είχε αποδείξει την απόκτηση απαραίτητης πείρας ορισμένου χρόνου.

Ούτε νομίζω ότι το γεγονός ότι ο De Santis είχε γίνει δεκτός σε προγενέστερο διαγωνισμό και είχε κριθεί ότι διέθετε τους απαιτούμενους τίτλους για να μπορέσει να προχωρήσει στις εξετάσεις, σημαίνει αναγκαστικά ότι πρέπει να γίνει αυτομάτως δεκτός στο τρίτο στάδιο των εξετάσεων ενός μεταγενεστέρου διαγωνισμού, δεδομένου ότι σε κάθε περίπτωση πρέπει να γίνεται ανεξάρτητη εκτίμηση από την εξεταστική επιτροπή βάσει κριτηρίων που καθορίζει σχετικά.

Τελικά δεν βλέπω τίποτα που να δικαιολογεί τους ισχυρισμούς του ως προς την παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ή του δικαιώματος ίσης μεταχείρισης ή ακόμη κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής κατά τη διεξαγωγή των εργασιών της.

Όσον αφορά την αιτιολόγηση, από τη νομολογία του Δικαστηρίου συνάγεται σαφώς ότι ο βαθμός αιτιολόγησης εξαρτάται από τις περιστάσεις. Είναι δυνατό, όπως στην υπόθεση 86/77, *Ditterich* κατά *Επιτροπής* (ECR 1978, σ. 1855), η ύπαρξη προγενέστερων υπηρεσιακών σημειωμάτων, που είχαν συνταχθεί για να αιτιολογηθεί μια απόφαση μεταθέσεως, των οποίων ήταν αδύνατο να μην έχει λάβει γνώση ο προσφεύγων και τα οποία του ανακοίνωσαν τα ουσιώδη περιστατικά, να ήταν αρκετή ώστε να του επιτραπεί να λάβει γνώση των στοιχείων επί των οποίων βασίσθηκε η απόφαση για να κρίνει αν μπορεί να προσβάλει την εν λόγω απόφαση και αν το Δικαστήριο μπορεί να ελέγξει τη νομιμότητά της. Είναι επίσης βέβαιο ότι, ιδίως όταν πρόκειται για μεγάλο αριθμό υποψηφίων, η αιτιολόγηση των αποφάσεων κατά τρόπο συνοπτικό και η μη γνωστοποίηση ορισμένων λεπτομερειών λόγω του εμπιστευτικού τους χαρακτήρα μπορούν να δικαιολογηθούν. Πάντως λόγοι της απόφασης πρέπει να αναλύονται επαρκώς στον υποψήφιο ώστε να είναι σε θέση να αντιληφθεί αν η απόρριψή του είναι βάσιμη ή αν υπάρχει παράλειψη η οποία επιτρέπει να αμφισβητηθεί η νομιμότητα της απόφασης. Η απλή αναφορά ότι δεν πληροί κάποιο όρο χωρίς περαιτέρω επεξηγήσεις δεν αποτελεί επαρκή αιτιολόγηση (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 4, 19 και 28/78, *Salerno* κατά *Επιτροπής* (ECR 1978, σ. 2403 έως σ. 2417). Αποτελεί ανεπαρκή αιτιολογία η μη γνωστοποίηση των γενικών κριτηρίων που εφάρμοσε η εξεταστική επιτροπή ή η μη αναφορά οποιασδήποτε αιτιολογίας (υπόθεση 225/83, *Verzyck,* σσ. 2004 και 2005).

Στην υπό κρίση υπόθεση, ενόψει του γεγονότος ότι ο De Santis είχε γίνει δεκτός και του είχε επιτραπεί να δώσει εξετάσεις σε διαγωνισμούς της κατηγορίας Α του ίδιου ή ανώτερου επιπέδου (σε έναν από τους οποίους, συγκεκριμένα το διαγωνισμό CC/A/1/80, η απαιτούμενη εμπειρία ήταν όχι 6 αλλά 15 χρόνια) και ενόψει του γεγονότος ότι η πείρα που επικαλείται και η οποία προφανώς ήταν σημαντική ήταν ουσιώδες να του δοθούν εξηγήσεις γιατί δεν είχε συγκεντρώσει το απαραίτητο σύνολο βαθμών όσον αφορά την αξιολόγηση των τίτλων. Δεν είναι δυνατό να υποστηριχθεί ότι κάτι τέτοιο, χωρίς προηγούμενη αίτηση, αποτελούσε επίπονη διοικητική διαδικασία, δεδομένου ότι ο προσφεύγων ήταν ο μόνος υποψήφιος στον οποίο έπρεπε να ανακοινωθεί ότι είχε αποτύχει λόγω ανεπαρκείας τίτλων, ενώ είχε γίνει δεκτός στο διαγωνισμό.

Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγω βάσει μιας γενικής αρχής καθώς και της ειδικής απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση 112/78, *Kobor,* όπου το Δικαστήριο δέχτηκε (σ. 1579) ότι: « Τα προσόντα ενός υποψηφίου δεν μπορούν να εκτιμηθούν λιγότερο ευνοϊκά από ό, τι σε προηγούμενο διαγωνισμό, εκτός αν η αιτιολόγηση της απόφασης δικαιολογεί σαφώς μια τέτοια διαφορετική εκτίμηση ». Δεν ερμηνεύω την παραπάνω απόφαση με την έννοια ότι περιορίζεται σε ό,τι συνηθίζεται να καλείται

αποφάσεις επί αντικειμενικών γεγονότων, όπως η ύπαρξη ενός πτυχίου. Νομίζω ότι η εν λόγω αρχή ισχύει τουλάχιστον εξίσου και στην περίπτωση όπου πρέπει να γίνει εκτίμηση επί αποδειχθέντων γεγονότων.

Ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι για να δικαιούται ένας υποψήφιος να λάβει γνώση ορισμένων λόγων πρέπει προηγουμένως να έχει υποβάλει σχετική αίτηση (πράγμα το οποίο, στην υπό κρίση υπόθεση, λόγω ελλείψεως σημαντικού αριθμού υποψηφίων που να δικαιολογούν μια τέτοια διοικητική διαδικασία, δεν νομίζω ότι πρέπει να γίνει δεκτό) έχω τη γνώμη ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η αίτηση για τους σχετικούς λόγους που περιλαμβανόταν στο έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1983 προς την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή ήταν αρκούντως σαφής. Χωρίς να θέλω, καθ' οιονδήποτε τρόπο, να προκαλέσω σύγχυση όσον αφορά τη διάκριση μεταξύ της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής και της εξεταστικής επιτροπής, ή να παραβιάσω την ανεξαρτησία της τελευταίας, νομίζω ότι, στην προκείμενη περίπτωση, η αίτηση αιτιολογήσεως προς την εξεταστική επιτροπή που διαβιβάσθηκε μέσω της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής ήταν επαρκής. Η αίτηση αυτή έπρεπε να είχε διαβιβασθεί. Νομίζω ότι θα έπρεπε να ακυρωθεί η απόφαση με την οποία προβλήθηκε άρνηση στο να ικανοποιηθεί το παραπάνω αίτημα ή να γνωστοποιηθούν στον προσφεύγοντα οι λόγοι της απόφασης της εξεταστικής επιτροπής. Εντούτοις, μια τέτοια ακύρωση είναι περιττή αν, καθώς νομίζω ότι πρέπει να γίνει, ακυρωθεί η ίδια η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής.

Δεν υποστηρίχθηκε ότι η εξεταστική επιτροπή αγνοούσε το γεγονός ότι ο προσφεύγων είχε γίνει δεκτός στις εξετάσεις στο πλαίσιο άλλων διαγωνισμών. Αν υποτεθεί ότι η εξεταστική επιτροπή δεν το εγνώριζε, ήταν ακόμη περισσότερο αναγκαίο να δοθούν εξηγήσεις στην απάντηση προς την επιστολή του προσφεύγοντος της 17ης Νοεμβρίου 1983.

Απομένει να εξεταστεί το αίτημα ως προς την ακύρωση των διορισμών που έγιναν βάσει του επίδικου διαγωνισμού. Σε τρεις τουλάχιστον αποφάσεις του, το Δικαστήριο έχει απορρίψει παρόμοια αιτήματα: στην υπόθεση 31/75, *Costacurta* κατά *Επιτροπής* (ECR 1975, σ. 1563), καθώς και στις υποθέσεις *Salerno* και *Kobor* (που και οι δύο έχουν αναφερθεί παραπάνω). Σύμφωνα με τις εν λόγω αποφάσεις η ακύρωση πρέπει να περιορίζεται στην απόφαση να μη γίνει δεκτός στις εξετάσεις ο προσφεύγων. Καθώς ο διαγωνισμός έγινε για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις υπαλλήλων διοικήσεως, ο αποκλεισμός του προσφεύγοντος δεν άσκησε επιρροή επί του γεγονότος ότι έγιναν δεκτά στις εξετάσεις πρόσωπα τα οποία, κατά την άποψη της εξεταστικής επιτροπής, συγκέντρωναν τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Κατά συνέπεια, όπως δέχθηκε το Δικαστήριο στην υπόθεση *Salerno*, τα δικαιώματα του προσφεύγοντος « προστατεύονται επαρκώς αν η εξεταστική επιτροπή αναθεωρήσει την απόφασή της, χωρίς να είναι ανάγκη να τεθεί υπό αμφισβήτηση το σύνολο των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού ή να ακυρωθούν διορισμοί που έγιναν συνεπεία αυτού ».

Σύμφωνα με τις παραπάνω σκέψεις, προτείνω να ακυρωθεί η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής με την οποία δεν επετράπη στον προσφεύγοντα να συμμετάσχει στις εξετάσεις του διαγωνισμού CC/A/5/83 και να καταδικαστεί το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.